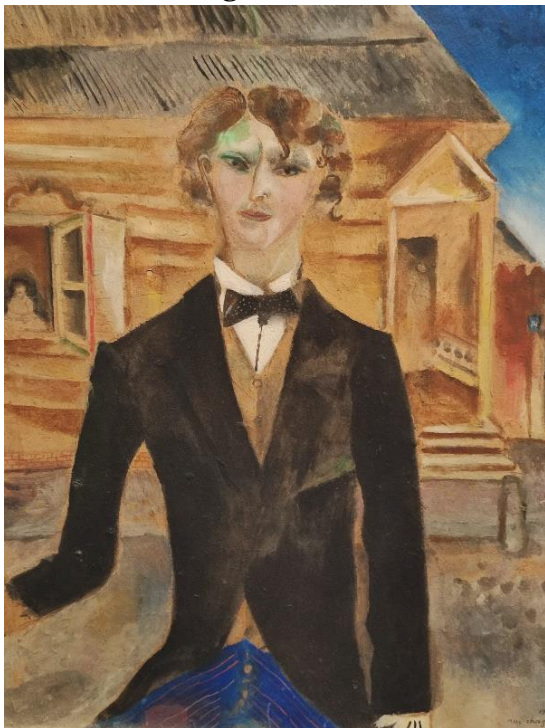

Jolsvai András

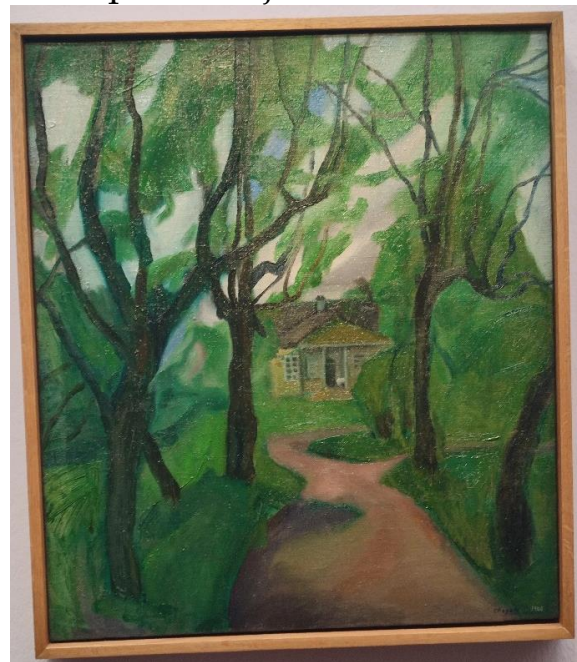
A Chagall napja

Külön elemzés tárgya lehetne (de nem lesz, nyugtatom meg rögtön az olvasót), miért és hogyan változik a múzeumok erőrendje egy-egy nagyvárosban. (Olyanokban persze, ahol a kultúrára a legnehezebb időkben is szánnak elegendő pénzt, és ahol nem a legfőbb ve-

viszonyok változásai. Egy évtizede még a Kunsthistorisches Museum vitte a prímet, évente legalább egy, de néha két világraszóló tárlattal, aztán feljött a Belvedere is, később a

zető nevezi ki még az őrzővédőket is.) Ami engem illet, abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy hosszabb ideje nyomon követhetem a bécsi múzeumok, kiállítótermek működését, ahol szépen kirajzolhatóak az erő-

Ha az ember nyitott szemmel jár a világban, elég gyakran láthat Chagall-tárlatot, részben, mert a majd száz évig élt mester elég termékeny volt ahhoz, hogy művei belepjék az egész Földet, részben, mert az ő munkáit

Kunstforum hasított, majd a Leopold, mára viszont minden kétséget kizáróan az Albertina vette át a vezető szerepet. (Különösen, mióta megnyílt fiiláléja, az Albertina Modern is.) Egy ideje az állandó kiállítások mellett egyszerre három időszakai tárlatnak ad helyet, és közülük nem egy, bátran kijelenthetjük, világszenzáció.

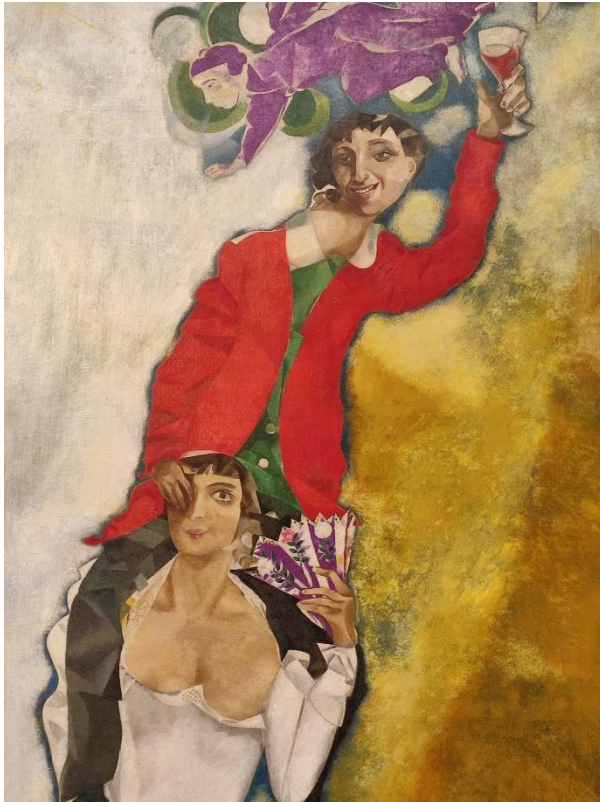
Mint most a Chagall munkásságát bemutató tárlat.

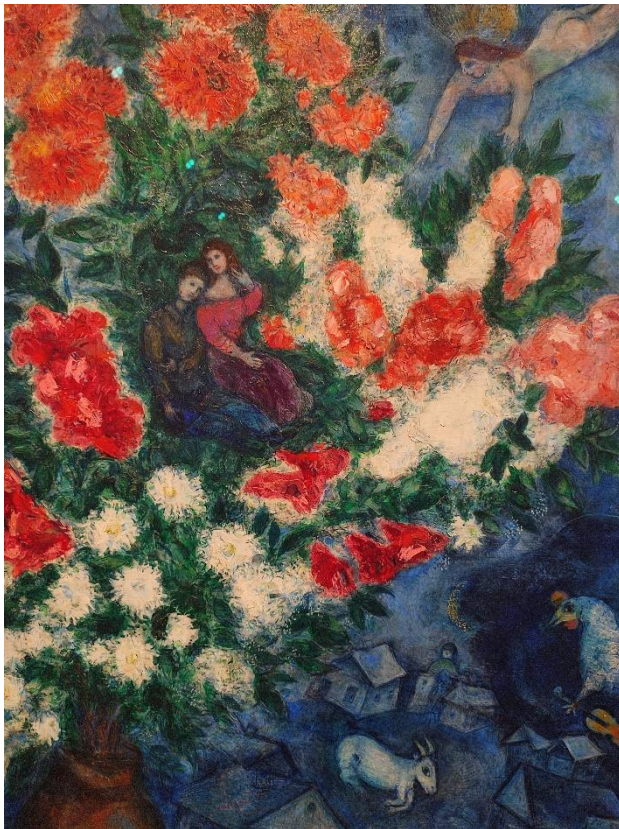
kiállítani mindig siker. Picasso a legnagyobb, de Chagall a legnépszerűbb, tartja a mondás, amihez mi gyorsan hozzátesszük, a legszerethetőbb egyben.

Ez a mostani tárlat mégis kiemelkedik a Chagall-kiállítások végtelen óceánjából. Nemcsak az egész tárlat koncepciójával és a megvalósítás eleganciájával, de meglepő gazdagságával is. Csak-

eddig nem ismerte Chagall művészetét (van ilyen?), most végigkövetheti, hogyan mártózik meg hősünk a huszadik század színterében

nem száz művet láthatunk, közöttük rengeteg magántulajdont, melyeket csak nagyon ritkán bocsátanak a tulajdonosok a nagyközönség elé. S mindezt azzal együtt, hogy sajnálatos módon le kellett mondaniuk az orosz és belorusz múzeumok kincseiről. Életműkiállítás ez a javából, de az életszakaszokat átszövi, néha felülírja a tematikus válogatás. Ennek nemcsak az az előnye, hogy

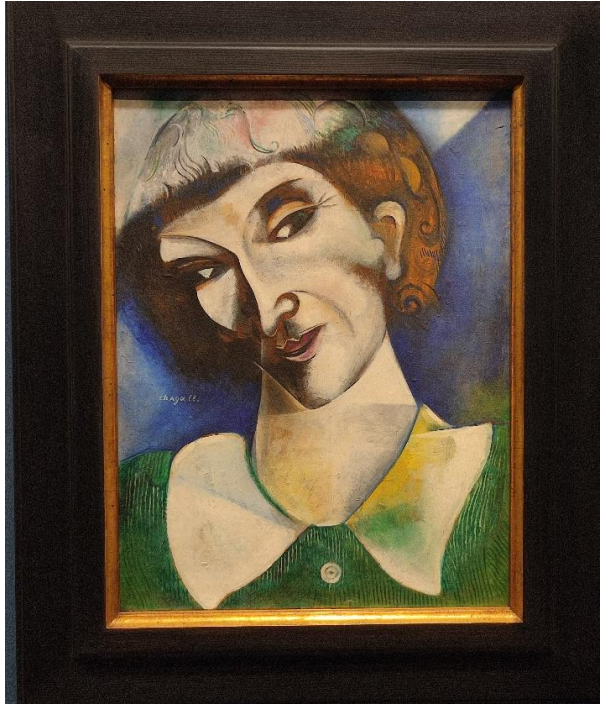

valamennyi izmusában, és hogyan kerül ki belőlük mindig gazdagodva, de sértetlenül, és az is, hogy miképpen következnek egymásból és hogyan fonódnak egymásba Chagall legkedvesebb témái, történetei, és milyen természetesen mozog a festő ég és föld között. (Az ő számára egy repülő zöld szamár éppolyan sültrealizmus, mint a vadvirágcsokor közepén pihenő szerelmespár és a

nála a keresztény és zsidó jelkép-rendszer olyan magától értetődő módon egészíti ki egymást, ahogy a valóságban sosem tették. És ha már izmusokat említettünk, jegyezzük meg itt, hogy Chagall nem azért hagyta el a Szovjetuniót – épp időben egyébként – mert a diktatúra fojtogatta, hanem azért, mert elege lett Malevics doktrinér avantgardi-musából.)

Egyszóval egészen pazar tárlat ez, semmiképpen ne hagyják ki. És hogy ez – és az Albertina felfutása – minek köszönhető, arra is könnyen megadhatjuk a választ. Klaus

Albrecht Schröder igazgatásának. A kiváló művészet-történész, aki több cikluson át állt az intézmény élén, számos újítást bevezetve formálta meg a múzeum mai arcélét, ezzel a kiállítással köszön el az Albertinától és a közönségtől.

Méltó befejezés, annyit mondhatunk.

Fotó: Tanyi Adrienne